

Flacăra Credinței

Revista parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna - Horw

Apare cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale

Decembrie 2015
Anul VIII - Nr. 16

Sumar:

Nașterea Domnului – icoană pe sticlă de Carmen Indergand-Bira

- Pastorală la Nașterea Domnului, *Mitropolitul Iosif*
- Ortodoxia nu este învechită!, *Pr. Dan Moldovan*
- În seara de Crăciun, *George Coșbuc*
- Poveste de Crăciun, *Elena-Simona Zsold*
- Cântec pentru Moș Nicolae, *Flavia*
- Pelerinaj în Grecia la Sfântul Ioan Rusul, *Ana-Maria Chițu*
- Sfântul Ioan Rusul în inima mea, *Adriana*
- Despre scopul vieții creștine, *Sf. Serafim de Sarov*
- Cantores Amicitiae din nou la Lucerna, *A. Chițu, Alexandra Dragotă*
- Notițe de sezon, *Irina Poloni*
- St. Nikolaus in die Kirche, *Peter Luca*
- Școala parohială; Mica Publicitate; Cronica parohiei

HRISTOS SE NAȘTE

**ca nimeni să nu se mai
plângă de sărăcie!**

Scrisoare Pastorală
la Nașterea Domnului

Și a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei. (Luca 2, 7)

Preacuvioși și Preacucernici Părinți,
Iubiți credincioși,

Nașterea Domnului Iisus Hristos împlinește făgăduința făcută de către Dumnezeu Însuși lui Adam și Evei de a trimite Răscumpărător celor ce nu au putut rămâne în ascultarea față de El, în comuniune cu El. Comuniunea cu Dumnezeu nu putea fi refăcută decât în ascultare desăvârșită de voia Lui. Neputința omului de a se pune în Voia lui Dumnezeu i-a adus atâta sărăcie și suferință!

Cine ar fi putut să ne ridice din sărăcie și suferință, preschimbându-le cu harul dumnezeirii dacă nu Dumnezeu Însuși? Fiul devine Cel sărac și umilit încă din ieslea în care Se naște,

neștiut decât de cei neînsemnați și uitat de cei care Îl așteptau și ar fi trebuit să Îl vestească drept Mesia - Mântuitorul omului, vestit protopărinților noștri Adam și Eva, «Care pentru noi S-a făcut înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: cel ce se laudă în Domnul să se laude» (I Cor 1, 30-31).

«Nimeni nu-i mai sărac decât păcătosul – zice Sf. Ioan Gură de Aur – și nimeni nu-i mai bogat decât făcătorul de dreptate. De aceea Sf. Pavel spune despre cei ce trăiesc în credință și în bogăție de fapte bune:

Mulțumesc lui Dumnezeu că în toate v-ați îmbogățit în El, în tot cuvântul și în toată cunoștința (1 Cor 1, 4-5).

Iar despre cei necredincioși fericitul Ieremia spune: *poate că sunt săraci, de aceea n-au putut să asculte cuvântul Domnului (Ier 5, 4).* Vezi că numește săraci pe cei ce stau departe de dreapta credință?» (Sf. Ioan Gură de Aur, Omilia a șaptea despre pocăință)

Hristos vine sărac și gol, ca pe cei săraci și goi să îi îmbrace cu veșmântul ceresc al iubirii dumnezeiești care este hrana nemuririi. Ne pregătim pentru ca veșmântul ceresc, prin Nașterea în peștera sărăcicioasă, să se potrivească și nouă. Încercăm în toate cele 40 de zile care preced Nașterea Domnului să ne pregătim prin post, trupesc și sufletesc, pentru a nu trece pe lângă Hristos fără să Îl recunoaștem.

Iubiți frați și surori,

A post mai înseamnă a te simți sărac cu Hristos - Cel Sărac, Care a sărăcit pentru noi, chiar dacă ni se pare că posedăm ceva, dar ceva ce nu ne aparține ci ne-a fost dat, dăruit odată cu viața, iar mai apoi împreună lucrat cu harul dumnezeiesc care înmulțește tot darul pe care Dumnezeu l-a pus în noi. Însă harul dumnezeiesc are nevoie de om, de conlucrarea cu el. Aceste 40 de zile de pregătire ne deschid de fiecare dată spre o altă lumină

a înțelegerii Nașterii sau a înomenirii lui Hristos Fiul lui Dumnezeu, devenit și Fiul Omului.

Să ne gândim la lumina și adevărul care vin – pentru noi oamenii – din minunea Nașterii sau a Întrupării din Fecioara Maria a Celui ce a făcut Cerurile și Pământul, a Celui neajuns și neînțeles, a Celui mai presus de toate care devine ceea ce noi suntem, cei săraci. Fiul lui Dumnezeu sărăcește înomenindu-Se, ca pe cel sărac să îl îmbogățească, îndumnezeindu-l.

Sărăcia noastră o cunoaștem: căutăm să avem pământul și sărăcim în cele ale Cerului; căutăm să iubim și adesea dragostea noastră se transformă în ură; căutăm să trăim cu orice preț viața de pe pământ și murim Cerului, dar în același timp și pământului; căutăm să ne îmbogățim în aurul pământesc și pierdem pe cel ceresc; căutăm să ne hrănim cu pâinea pământească și o ignorăm pe cea cerească; căutam să ne îmbogățim în știința lumii acesteia și sărăcim necăutând știința cea veșnică; căutăm să ne îmbogățim în plăcerea simțurilor și sărăcim în simțirea omului luminat launtric de harul dumnezeiesc; căutăm să ne îmbogățim în mândrie și pierdem smerenia plină de slava cerească a lui Hristos; căutăm să ne îmbogățim pe toate căile în raiul cel pământesc și pierdem pe cel ceresc; căutăm să ne ferim de iadul pământesc și îl câștigăm pe cel veșnic;

căutăm să ne îmbogățim în orice bogăție trecătoare și pierdem sărăcia cea mântuitoare a lui Hristos-Pruncul Cel sărac din peștera Betleemului!

El, născându-Se din Fecioara: găsește singurătatea și răceala grajdului deschis de răceala omului și aduce în el Căldura Cerului; găsește indiferența și repulsia lumii și aduce în schimb grija Cerului pentru cei uitați de toți; găsește sărăcie materială și aduce bogăția cea nefăcută de mâna omului; găsește întunericul nopții și al neputinței omenești și aduce lumina cea nepieritoare; găsește pe cei nebăgați în seamă de nimeni și îi face apostoli ai Cerului pe pământ; găsește pe cei ce-L caută peste întinderea pământului și astrele cerului și

face înțelepciunea lor văzătoare de Dumnezeu întrupat Împăratul lumii; găsește ura lumii și o transformă în iubire cerească; găsește suferință și păcat și le primește și le poartă, făcându-le Cruce; găsește iadul păcatului și prin iertare îl schimbă în raiul desfătărilor cerești.

Iubiți credincioși,

Hristos Domnul născut în ieslea celor necuvântătoare caută inima omului să o facă să vadă Cerul și să devină Sălaș Părintelui Ceresc; caută omul păcătos să îl ierte și să îl vindece; caută omul suferind să îl odihnească în sânul lui Avraam; caută să facă inimile curate și smerite să se înalțe tainic în cele nevăzute și neuzite de ochiul și urechea trecătoare; caută pe cei osteniți și împovărați pentru a le odihni sufletele; caută sărăcia cea simțitoare și căutătoare de adevăr, pentru a-i dărui bogăția neseacă a Cerului.

Câte daruri nu ne-a adus Pruncul din Betleemul Iudeii și câte daruri nu ne aduce de fiecare dată când Îl primim cu inima larg deschisă, care își recunoaște sărăcia și suferințele? Nimeni nu este mai sărac în lumea aceasta decât omul cu inima fără Dumnezeu. Omul cu adevărat sărac în viața aceasta este cel fără credință. Dar Hristos și pe acela îl cheamă să

îl odihnească și să îl scoată din sărăcia ne iubirii de Dumnezeu, însă are nevoie și de cei care au cunoscut dragostea lui Dumnezeu prin cuvânt și prin faptă să fie martori ai Iubirii întrupate, ai Iubirii dumnezeiești coborâte pe pământ prin tainica peșteră a celor necuvântătoare, în deplină sărăcie și singurătate, ca tocmai sărăcia și singurătatea noastră să le preschimbe cu prezența Sa iubitoare.

Hristos a venit să ne învețe și să ne ajute să răspundem iubirii lui Dumnezeu. De acest răspuns al nostru are nevoie lumea plină de suferințe și săracă în credință. Putem oare să ne lăsăm învățați de Hristos Care ne cheamă să îi vedem și să ne apropiem din inimă de cei săraci material dar și în credință, de cei singuri, de cei neluați în seamă, să îi iubim și să îi căutăm cu iubirea pe care El ne-o dăruiește și cu

care El ne caută și ne iubește din grajdul Betleemului și până la sfârșitul veacurilor?

Tuturor vă doresc Sărbătoarea Nașterii Domnului cu bucurie și împliniri duhovnicești, iar anul care vine să vă fie binecuvântat !

† Mitropolitul Iosif

Troparul Nașterii Domnului

Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței. Ca într-o dânsa cei ce slujeau stelelor de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ție.

Condacul Nașterii Domnului

Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peșteră Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc și magii cu steaua călătoresc. Că pentru noi S-a născut prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci.

ORTODOXIA nu este învechită

Într-o lume în care parcă totul stă sub semnul noului, ORTODOXIA pare învechită în ochii multora. Dacă suntem o clipă sinceri cu noi înșine, observăm că ne place atât de mult să ne hrănim mintea cu întrebări de genul: ce mai este nou? ce s-a mai întâmplat acolo și dincolo? etc., uitând că NOUL, adevăratul NOU, ar trebui să se petreacă în primul rând pe plan personal, în viața noastră a fiecăruia, în sufletul nostru.

Astăzi ai în față un nou șampon, mâine altul sau cel puțin unul sub forma „doi în unul”; îmbrăcămintea se schimbă și ea, încât, de multe ori renunți la anumite lucruri doar pen-

tru că nu mai sunt „la modă”; ...totul e mereu nou, iar omul este dezorientat atunci când trebuie să aleagă. Și asta pentru că noutatea se petrece atât de rapid, că nimic nu mai poate fi asimilat cum se cuvine.

Dar intrând într-o biserică, lucrurile stau altfel. Vezi aceiași sfinți, rostești aceleași rugăciuni, ascuți aceleași cântări. Ce poate spune omul într-o astfel de situație? Că Ortodoxia este învechită. Sigur, venit dintr-o lume în care este descumpănit în capacitatea lui de opțiune și văzând o singură ofertă, omul poate spune fără rețineri: este învechită.

Pentru ca Ortodoxia să nu mai fie învechită, ar trebui probabil să nu mai facă distincție între o stare de boală și una de sănătate, și să considere de pildă homosexualitatea ca pe o stare de normalitate. Ar trebui probabil să fie de acord cu ceea ce dorești, chiar dacă dorința ta este împotriva propriei firi, de exemplu avortul. Ar trebui să scurteze slujbele și așa nu ar rămâne în urmă (uitând de fapt cât timp pierdem cu alte îndeletniciri mai puțin trebuincioase, atât sufletului cât și trupului). Aș putea adăuga la nesfârșit "ar trebui", ca semn al slăbirii sau chiar al pervertirii firii umane.

Datoria Bisericii nu este aceea de a asuma erezia ca adevăr și de a lua confuzia drept criteriu în definirea adevărului, ci de a păstra și transmite într-un mod nealterat învățătura Mântuitorului. Acest lucru nu înseamnă că Biserica ar fi cumva refractară noului și înnoirii. Sfântul Apostol Pavel spune „*dacă este cineva întru Hristos, el este făptură nouă: cele vechi au trecut, iată că toate au devenit noi*“ (2 Cor. 5, 17).

Pentru omul care trece pe lângă o biserică ca pe lângă o simplă construcție, pentru cel care atunci când e pus să rostească Crezul are nevoie de Molitfelnic ca să-l citească, pentru cel care nu a existat postul, pentru cel care nu cunoaște nici măcar ce sunt acelea « rugăciuni începătoare », pen-

tru cel care nu își face timp să stea de vorbă cu Dumnezeu (adică pur și simplu, să se roage) ... este firesc să nu vadă noutatea din Biserică.

Prin Taina Botezului are loc moartea omului celui vechi, prin pogorârea Sfântului Duh asupra pâinii și a vinului, în cadrul Sfintei Liturghii, acestea se transformă în Trupul și Sângele lui Hristos, prin Taina Maslului se însănătoșește sufletul și trupul, prin Taina Spovedaniei, se iartă păcatele, ... iată câte lucruri noi se petrec în Biserică.

Așadar, pare Ortodoxia învechită pentru că oferă daruri care te păstrează în veșnicie? ... Dacă suntem atenți atunci când participăm la Sfintele Liturghii observăm că totul este centrat pe Înviere, Înviere prin care nu dispari și nu ești pe cale de dispariție. Atunci, este într-adevăr Ortodoxia învechită ? Răspunsul la această întrebare este la îndemâna noastră, a fiecăruia, să-l căutăm și să-l găsim.

Sărbătoarea Crăciunului revine în viața noastră din nou. Este un fapt «vechi», dar pe care îl serbăm din «nou». Suntem așadar binepregătiți să înțelegem Taina Nașterii, a Întrupării, «taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută»? Vă îndemn să citiți versetele de la Filipeni 2, 6-11. Haideți să trăim acest «nou» împreună, în rugăciune, în colind, în împăcare cu Dumnezeu și cu aproapele. Dacă un lucru, o stare, o

trăire, o acțiune, un eveniment etc. se repetă cu ciclicitate, nu înseamnă neapărat că este învechit sau desuet, ci poate însemna că are o valoare pentru mine ca om, ca persoană, ca și «chip al lui Dumnezeu». Să ne ajute Dumnezeu mereu, să aflăm ceea ce este de folos și de valoare pentru noi, întâi pentru suflet, și apoi pentru trup.

La mulți ani și sărbători fericite !
pr. Dan Moldovan

În seara de Crăciun

Afară ninge liniștit,
În casă arde focul;
Iar noi pe lângă mama stând,
Demult uitaram jocul.

E noapte, patul e făcut,
Dar cine să se culce?
Când mama spune de Iisus
Cu glasul rar și dulce.

Cum s-a născut Hristos în frig,
În ieslea cea săracă,
Cum boul peste el sufla
Căldură ca să-I facă.

Cum au venit la ieslea Lui
Păstorii de la stână
Și îngerii cântând din cer,
Cu flori de măr în mână.

George Coșbuc (1866-1918)

Poveste de Crăciun

Vine iarăși vremea aceea când suntem cu gândul la Moșul cel bun pe care îl așteptam în copilărie și despre care, bunicii mei, oameni simpli de la țară care nu auziseră niciodată de Coca Cola, îmi povesteau și-mi recitau poezii. Cămăruța lor era sărăcicioasă dar călduroasă și primitoare, iar iarna mirosea a fum și a plăcintă cu brânză coaptă în cuptorul sobei de tablă – o adevărată revoluție științifică pentru ei și o mană cerească pentru că, până să o primească în dar de la copii, avuseseră una ridicată din lut și paie de grâu, frământat cu sudoare și modelat în așa fel încât să închipuiească “aragazul” de care aveau nevoie iarna ca să gătească și să încălzească singura cameră în care își permiteau să facă foc.

Iarna era grea, plină de zăpadă și câteodată era un ger de îngheța apa Bârladului dar în cămăruța mică și luminată doar de o lampă chioară cu petrol lampant era cald și atmosferă de Crăciun. Curentul electric a intrat târziu și cu greutate în casa bunicilor mei, oameni sărmani dar cu carte, care au trăit toată viața lor doar din munca grea a câmpului. De unde servicii la țară? De unde bani pentru petrolul lampant atât de necesar, pentru sarea care să dea gust bucatelor, pentru chibriturile pentru aprins focul dător de căldură și de hrană sau pentru multe alte lucruri strict necesare într-o gospodărie de oameni cinstiți care și-au ținut toți cei patru copii pe la școli la oraș ca să-i ajute să-și facă un viitor mai ușor de trăit? Dar aveau mereu câte ceva bun pentru mine, ori de câte ori megeam la ei în vacanță.

Ne adunam cu toții în jurul mesei mult prea mici pentru atât popor care venea în vizită la părinți în preajma sărbătorilor de iarnă, ca să se aprovizioneze cu bunătățile pe care numai acasă le poți găsi. Casa părintească era plină mai ales de Ignat, când se tăia porcul și se pârla la foc de paie în curtea mare, plină de zăpadă. În timp ce femeile își făceau de treabă cu animalul de pe care abia mai reușeau să mă dea jos, căci mă cocoțau pe Ghiță așa cum cerea tradiția și-mi dădeau ca trofeu câte un vârf de ureche și de codiță, ba chiar și câte o bucătică de șoric, pârlit la focul la care se fierbea în oale uriașe apa pentru spălarea cărnii, bărbații, oboșiți de alergatul porcului care acum era cuminte și ascultător pe masa improvizată din scânduri în curtea mare, ciocneau câte un păhărel de țuică de prună ca să se încălzeas-

că și să le mai vină inima la loc după sacrificiul pe care îl executaseră în numele cârnaților, caltaboșului, tobei și a tochiturii de porc, și al altor multe bunătați care se serveau tuturor celor care au ajutat la tăierea și prepararea porcului. Era doar pomana porcului, nu?

Se auzea peste tot guițat de porc și mirosea în tot satul a carne prăjită iar bărbații erau parcă mai îmbujorați în zilele de tăierea porcului căci pe la toate casele se găsea câte un Ghiță care își visa cuțitul în ajunul Ignatului și ei se adunau mai pe la toți vecinii să-i facă de petrecanie grăsunului și să-i împlinească visul cel de pe urmă.

Vinul curat și negru care se servea cu dărnicie la masă, nu era îndoit cu apă că deh, de unde oare apă minerală, și cu apă de fântână, nu se cade să amesteci vinul bun, nu ? Cum să săvârșești așa un scrilegiu când însuși Mântuitorul a prefăcut apa în vin ? La gerul de crăpa pietrele era bun vinul fiert cu puțin zahăr, ceva scortșoară, cuișoare și coajă de portocală, la care se adăuga un strop de piper măcinat, iute și aromat. Dar înainte de toate se fierbea țuica ca să-i încălzească pe bărbații care, așa, aveau parcă mai mult spor la tăierea porcului. I se adăuga ceva zahăr și un praf de piper că și așa era destul de tare după fierbere de încălzea sângele în vene și dădea veselie, îmbujora obrajii mușcați de gerul

crunt. Așa începea veselia cu glume și parcă era mai ușoară munca la prepararea bunătaților afară, în gerul iernii. Parcă nici oboseala nu se mai simțea așa de tare și aveai mai mult spor la umplutul cârnaților usturoiați și parfumați cu tot felul de mirodenii.

Doamne, cât de frig era! Dar cred că doar noi, copiii simțeam mușcătura gerului că eram singurii care nu aveam voie să gustăm din licoarea minunată și miraculoasă a zeului Bachus. Dar rezolvam și noi problema frigului cu alergatul și cu încălzitul la focul din curte care, cred că era menit și pentru așa ceva.

Miroseam a fum și a carne prăjită și, când intram în odaia mică să ne strângem în jurul mesei ca să luăm cina, totul mi se părea de basm. Mămăliga uriașă fierbea în ceaul mare și forfotea încet la focul molcom, ceaul păstrat pentru asemenea ocazii, că doar eram mulți și lihniți de foame și am fi mâncat și două mămăligi, nu doar una. Întingeam cu toții cu câte

un boț de mămăligă în strachina cu usturoi pisat, iute și aromat și parcă se băteau turcii la gura noastră de foame iar murăturile dulci-acrișoare și salata de varză murată mai tăiau din greul mâncărilor. Toate bunătățile dispăreau într-o clipă de pe masă de parcă nici nu ar fi fost vreodată.

Mamaia (așa i-am zis eu bunicii mele, așa e la noi, în partea asta a Moldovei) făcea și desert, plăcintă de bostan și de brânză, nu prea darnice în zahăr și învârtite la repezeală, în timp ce carnea se prăjea liniștită în crățițoiul de pe sobă lângă mămăliga ce sărea în ceaun de nerăbdare. Săraca mamaia, era neobosită...

Noi toți eram înfometăți mai ales cei mari, oboșiți de munca de peste zi, dar ea parcă nu simțea niciodată oboseala. Robotea fericită că i s-a umplut casa de copii și de nepoți și asta cred că îi dădea putere. Ea muncea cel mai mult și tot ea era cea care nu se plângea niciodată.

După masă, când erau cu toții fericiți după munca bine făcută, picotind în vreun colț al patului de scânduri acoperit cu salteaua de paie veche și nu prea primitoare, cu burțile pline și cu paharele aburinde de vinul rece, începeau să cânte colinde vechi și să recite poezii de Crăciun.

La țară lumea serba Crăciunul, nu Revelionul; Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos era cea mai im-

portantă sărbătoare a iernii, după care așteptau Învieirea Domnului.

Se făceau cozonaci și de Crăciun, dar mai puțin, că nu-i țineau băierile pungii să cheltuiască atât pentru delicatesa asta, atât de dificil de făcut. Că și cozonacul ăsta are chichițele lui și, dacă nu-i știi secretul, degeaba te obosești și după atâta frământat, nu te alegi cu nimic.

La mare putere erau însă turtele, scutecele Domnului, bogate în nucă pisată grosier cu sucitorul de întins foaia de plăcintă – că doar nucii rodeau și nucile erau păstrate pentru asemenea delicatese – cu ceva iz de răzătură de lămâie din cele câteva lămâi aduse de copiii ajunși mari „domni“ de oraș, ținute pe la școli înalte cu truda grea a pământului muncit zi lumină, până la epuizare, pe arșița nemiloasă a verilor toride și pe ploile grele și reci ale primăverilor târzii. Erau presărate cu ceva zahăr și miere de albine, cine

știe de cât timp păstrată pentru turtele de Ajunul Crăciunului.

Mai aveau păstrați câțiva struguri stafidiți, dulci și parfumați iar sus, pe soba din camera bună unde nu se făcea foc iarna, stăteau aliniate cumiști gutuile parfumate, cele amărui și cu puf galben ca de pui... Toată camera era plină de parfumul lor discret și deosebit.

Mamaia îmi cânta despre Iisus și multe din poeziile pe care le găsesc acum pe internet, le știu de la ea. Le caut după câteva rânduri de strofă pe care le mai găsesc ascunse în memorie și, minune mare internetul ăsta, îmi aduce amintirile înapoi.

Tot mamaia m-a învățat și rugăciunile copilăriei și mă închina în fiecare seară înainte de culcare, închina și perna pe care urma să-mi odihnesc capul de oboseala jocurilor și a alergăturii de peste zi, spunând:

Cruce-n cer, cruce-n pământ,
Cruce-n locul un' mă culc.
Cruce-n casă,
Cruce-n masă,
Înger păzitor pe casă
și Hristos cu noi în casă.

Mi-am adus aminte de închinăciunea asta acum câțiva ani, când a dat necazul și greul peste mine, și de atunci îmi închin perna în fiecare seară, cu aceleași cuvinte care parcă vin de undeva departe, din negura vremurilor fericite și fără griji ca să mă ocrotească și să-mi liniștească somnul, îndepărtând visele urâte și cine știe ce demoni ai nopții care ar cuteza să se furișeze să-mi fure liniștea odihnei.

Elena-Simona Zsold, *Kriens*

Cântec pentru Moș Nicolae

Știi la noapte cine vine
Pe acasă, pe la tine,
Cine?
Este Moșul Nicolae
Pe furiș intră-n odaie,
Vine?

Refren:
Moșule, dragule,
Ce ne-aduci tu, bunule?

El le pune-n ciuboșele
 Ciocolată, bombonele,
 Da?
 Multe daruri, jucării
 Pentru cei mai mulți copii,
 Da!

Refren:

Fii cuminte, măi, copile,
 Altfel Moșul nu mai vine,
 Nu?
 Sau cu o vârguță vine
 Și atunci nu e prea bine,
 Nu!

Moșule, dragule,
 Nu vârguță, bunule!

trimis de Flavia, *Baar*

Pelerinaj în Grecia – ep. 3

În vizită la Sfântul Ioan Rusul

După ce ne-am închinat la moaștele Sfântului Efrem cel Nou, ar fi trebuit să plecăm mai departe, însă nu ne lăsam duși... Sfântul ne primise cu brațele deschise iar acum ne făcea semn că trebuie să ne continuăm drumul... Pentru câteva ore, la amiază, porțile mănăstirii se închid pentru pelerini, urmând să se redeschidă după ora 16:00.

Așadar, cu inima plină și cu sufletul transfigurat, ne-am pregătit pentru drumul spre Sfântul Ioan Rusul. Am urcat în mașină și ne-am îndreptat spre insula Evvia, a doua mare insulă grecească (după Creta). Acolo, la Prokopi, se află mult cinstitele moaște ale Sfântului Ioan Rusul, aduse de grecii refugiați din Prokopion, Capadocia.

Între Nea Makri și Prokopi sunt cam 124 km care pot fi parcurși în câteva ore.

Românii îl iubesc mult pe Sfântul Ioan Rusul, poate și pentru că ne amintește de istoria zbuciumată din vremea birurilor către Imperiul Otoman. Luptele cu turcii, copiii pierduți, luați robi de otomani, transformați în ieniceri care să lupte împotriva propriilor părinți... Toate acestea ne vin în minte când începem să citim viața Sfântului Ioan Rusul.

Se crede că Sfântul era născut în Ucraina și că după o luptă cu turcii a fost luat prizonier și vândut ca rob. Ajuns în Prokopie, Asia Mică, slugă la un stăpân turc, acesta l-a îndemnat să se facă mahomedan, ca să se poată integra între celelalte slugi. Însă Sfântul a refuzat cu demnitate trecerea la islamism, și și-a marturisit și păstrat credința ortodoxă până la moarte.

În timp, văzând credința înflăcărată a Sfântului și înțelepciunea lui, stăpânul l-a lăsat în pace, ajungând chiar să îl aprecieze.

Este binecunoscută minunea săvârșită de Dumnezeu la rugămintea Sfântului, chiar cu acest om: când turcul era plecat în pelerinaj la Mecca, auzind de la stăpâna casei că mult s-ar bucura stăpânul să aibă la masă din pilaful gătit de ea în acea zi, Sfântul Ioan a cerut o farfurie plină și a zis că o va trimite stăpânului. Femeia nu l-a crezut, însă, știind că de multe ori făcea milostenie altora cu propria mâncare, i-a dat farfuria.

Sfântul Ioan l-a rugat pe Dumnezeu să o trimită stăpânului său; farfuria a dispărut iar Sfântul s-a întors în casă spunând că a trimis-o. Nu l-a crezut nimeni până nu s-a întors stăpânul casei de la Mecca cu farfuria pe care o găsisese plină de pilaf aburind în camera sa. Vestea minunii s-a împărtășit peste tot, Sfântul ajungând să fie respectat

de toate națiile din zonă, indiferent de credința acestora.

Pentru credința sa, Sfântul Ioan Rusul a primit de la Dumnezeu darul vindecării: bolnavii se roagă Sfântului pentru tămăduirea bolilor, femeile se roagă pentru naștere de prunci... iar Sfântul are grijă de fiecare...

Ne-am închinat și noi, am stat un pic de vorbă cu Sfântul – nu prea mult pentru că era multă lume care aștepta (deși era mijlocul săptămânii) – am luat aghiazmă și ulei sfințit și cu binecuvântarea Sfântului am pornit mai departe, spre Salonic...

Ana-Maria Chițu, *Luzern*

Sfântul Ioan Rusul în inima mea

La îndemnul prietenei mele, îndrăznesc să scriu câteva cuvinte despre ceea ce mi-a schimbat viața, despre faptul că, dacă CREZI și vrei ceva cu adevărat, nu există NU!!!

Până acum aproximativ 5 ani de zile nu conștientizam, nu credeam că poate să existe o forță atât de mare care să te facă să vezi totul într-o altă lumină, care să te facă să visezi și să vrei să lupți pentru ca viața ta să strălucească efectiv, să te trezești în fiecare dimineața și să vrei doar să multumești pentru ceea ce ți s-a oferit, pentru ceea ce ți se oferă și pentru ceea ce urmează să ți se ofere.

Acest lucru mi se întâmplă mie, de când l-am descoperit pe Sfântul Ioan Rusul. În fiecare zi mă trezesc și îi

mulțumesc pentru ceea ce am, pentru ceea ce îmi dă să trăiesc. Întotdeauna mă ascultă și simt că este lângă mine tot timpul, lângă mine și soțul meu.

Sfântul Ioan Rusul face parte din viața noastră, a fiecăruia, trebuie doar să îl descoperim, să îl cunoaștem, să ne rugăm la el (căci prin el rugăciunea ajunge la Bunul Dumnezeu), dar cel mai important este să îl lăsăm să ne ajute și totul va avea un sens, un scop anume.

Nu am crezut vreodată că am să ajung să cred, să simt că viața mea se poate schimba într-un mod atât de frumos, dar cunoscându-l pe Sfântul (așa îmi place să-i spun), totul s-a schimbat pentru mine.

Fiecărei persoane apropiate mie sau nu, îi spun povestea mea și o îndrum să îl cunoască pe Sfântul Ioan Rusul, să creadă în ajutorul și în minunile

lui, pentru că asta face Dumnezeu prin Sfântul: MINUNI cu fiecare dintre noi, dar cel mai important este să credem și să ne dorim să schimbăm ceva în noi, în viața noastră, iar El va fi acolo de fiecare dată, nu contează dacă plângem sau ne bucurăm.

Aș avea foarte multe de povestit, dar o pagină nu îmi ajunge să transmit tot ceea ce mi s-a întâmplat de când l-am descoperit pe Sfântul Ioan Rusul, dar poate în ediția următoare a revistei voi putea arăta mai bine ceea ce a însemnat, ceea ce înseamnă Sfântul în viața mea și a familiei mele.

Sfatul meu este: dacă vrem ceva bun în viața noastră și vrem să ni se poată întâmpla minuni, trebuie ca măcar o dată să citim despre el și minunile lui, să încercăm să îl cunoaștem mai bine și totul se va schimba, vă spun din experiența proprie.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Adriana, *Luzern*

Despre scopul vieții creștine

Oricât ar fi de bune în sine rugăciunea, postirea, privegherea și celelalte fapte creștinești, totuși nu numai în lucrarea lor stă scopul vieții noastre

creștinești, măcar că ele slujesc drept mijloace de care avem neapărată nevoie pentru atingerea acestui scop. Adevăratul țel al vieții noastre creștinești stă în dobândirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

Iar postul, și privegherea, și rugăciunea, și milostenia, și tot lucrul bun făcut pentru Hristos sunt mijloace pentru dobândirea Sfântului Duh al lui Dumnezeu. Și luați seama că numai lucrul bun făcut pentru Hristos ne aduce roadele Sfântului Duh, iar tot ce nu este făcut pentru Hristos, măcar și lucru bun de-ar fi, nu ne aduce plata în veacul ce va să fie, și nici în viața de aici nu dă harul lui Dumnezeu.

Rânduielei de viață creștină – *Sfântul Serafim de Sarov*,

Editura Sophia, București, 2007

Corală Cantores Amicitiae din nou la Lucerna

Sub îndrumarea Prof. Dr. Nicolae Gisca, corală Cantores Amicitiae a revenit la Lucerna pentru a ne încânta cu colinde și cântece tradiționale românești și cântece de Crăciun din repertoriul internațional.

Fondată în anul 1976, formația corală Cantores Amicitiae este alcătuită din studenți ai Universității de Arte “George Enescu” din Iași. Precizia și finețea interpretării, adaptate la stilul, naționalitatea sau complexitatea fiecărei bucăți muzicale din repertoriu, i-au adus coralei Cantores Amicitiae numeroase premii la festivaluri și concursuri naționale și internaționale. Tinerii interpreți au participat la numeroase turnee și au înregistrat peste 15 discuri în țară și în străinătate.

Profesorul Nicolae Gisca, cel sub bagheta căruia Cantores Amicitiae a atins succesul internațional, a dirijat peste 1000 de concerte simfonice, camerale și corale și are la activ peste 500 de înregistrări Radio și apariții TV la posturile din Iași, București, Suisse Romand – Elveția, BBC – Anglia, RTBF – Bruxelles, Radio Arlon

– Belgia, TV5 și Radio France International – Franța.

Concertul susținut în Capella Steinmattli, unde se țin slujbele Parohiei Ortodoxe Românești din Horw - Lucerna a fost o ocazie excelentă ca să le prezentăm elvețienilor o bucățiță de Românie – și se vede că au apreciat acest lucru, căci au venit la concert în număr destul de mare și la final i-au aplaudat în picioare pe colindătorii din România.

Turneul elvețian a mai cuprins concerte la Klosters, Davos și Menznau, după care corala s-a îndreptat spre Franța, pentru a duce și la românii de acolo bucuria colindelor.

Alexandra Dragotă, A. Chițu

Notițe de Sezon

Prin fereastra aburită,
Un miraj de dimineață,
Pare-a fi stână de miei...
Sau o fi zăpadă creață?!

Afară - nici o mașină,
Nici un strigăt de copii,
Înăuntru - cald și bine.
Cine, de ce ar ieși?!

Peste statica natură
Amorțită-n meditație
Se așterne o lumină,
Ca o blândă respirație.

Plapuma, învolburată,
Se revarsă spumegând,
Părăsind pe jumătate
Patul somnului adânc.

Îngrozită de-ntâmplare
Deschid ochii amândoi
Și c-o singură mișcare
Îmi trag plapuma-napoi.

Pe balcon o cioară umblă
Cu ceva expectative,
Știind că uneori se-ntâmplă
O brânzoaică cu stafide...

Irina Poloni, *Luzern*

St. Nikolaus in die Kirche...

Ich fand es sehr schön als St. Nikolaus in die Kirche gekommen sei. Am Anfang als ich ihn sah war ich überrascht, so ein grosser Nikolaus! Ich fand die Geschenke die er uns gebracht hat toll. Ich glaube es ist schön die Zwerge zu malen. Ich möchte gern, dass der Nikolaus jeden Sonntag in die Kirche kommt.

Peter Luca, *Luzern*

Școala parohială - Ora de religie

Ne vom întâlni **lunar**, în **ultima sâmbătă din fiecare lună** (în măsura în care nu este vacanță școlară), începând cu **orele 14.00**.

Următoarea întâlnire va avea loc în **Horw**, la familia Luciu.

Mica Publicitate

Caut doamnă sau domnișoară pentru menaj într-un apartament de 4 camere în Lucerna. Dacă sunteți interesată, vă rog să mă contactați la următorul număr de telefon: 0774239203. urmează să stabilim ulterior detaliile, în funcție de disponibilitatea fiecăreia. Mulțumesc pentru ajutor, Adriana.

Cronica parohiei

La data de 30 august 2015 s-a oficiat Taina Sf. Botez pentru Vladimir, fiul lui Vadim și Valentina, având ca nașă pe Elena.

Taina Sfântului Botez s-a oficiat pe 15 noiembrie pentru Sienna Ambra (Ariadna), fiica Monei și a lui Christian, având ca nașă pe Mirela.

Hramul parohiei s-a ținut pe data de 6 septembrie 2015. În încheiere s-a organizat o agapa în sala bisericii romano-catolice din Kastanienbaum.

În 17-18 octombrie 2015 parohia noastră a participat la week-endul duhovnicesc organizat la Bildungszentrum Burgbühl, în apropiere de Fribourg, unde a fost invitat și părintele profesor Vasile Mihoc. Acesta a susținut două conferințe pe tema familiei. Din partea parohiei noastre, Simona Sara Lunca, studentă la Facultatea de pedagogie din Berna, a organizat pentru cei mici un program de lucru variat, bazat pe ateliere, în cele două zile.

În duminica următoare, pe 25 octombrie, parohia noastră a participat la hramul parohiei Sfântul Dumitru din Fribourg.

Pe data de 31 octombrie 2015 primăria din Wolhusen a organizat

a doua ediție a întâlnirilor interreligioase la care parohia noastră a fost reprezentată de pr. Dan Moldovan. Părintele a susținut trei referate având ca temă: „Pacea – în Biserica ortodoxă și în Sfintele Scripturi“.

Program Liturgic de Crăciun și Anul Nou

Joi, 24 Decembrie

19:30 - Vecernia Nașterii Domnului,
Colinde, Taina Spovedaniei

Vineri, 25 Decembrie

9:30 - Utrenia

10:30 - Sf. Liturghie a Nașterii
Domnului

Sâmbătă, 26 Decembrie

19:30 - Vecernia

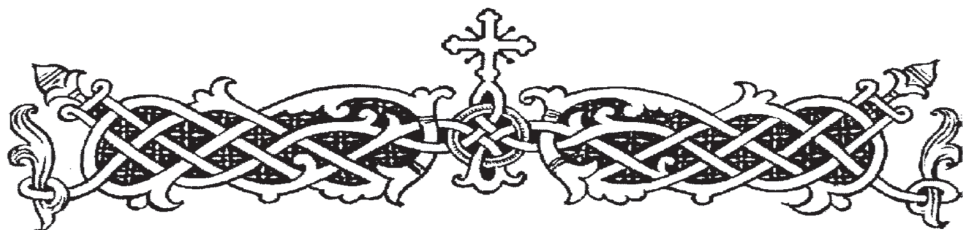
Duminică, 27 Decembrie

9:30 - Utrenia

10:30 - Sf. Liturghie -
Sf. Arhidiacon Ștefan, Fuga în Egipt

Vineri, 1 Ianuarie 2016

12:00 - Te Deum

Parohia ortodoxă „Nașterea Maicii Domnului”

Pr. Dan Moldovan

Tel.: 078 631 57 23

Adresa poștală:

Postfach 14219, 6000 Luzern 14

Locul de rugăciune:

Capela „Steinmattli”

Bodenmattstrasse 2, 6048 Horw, Luzern

(intersecția Bodenmattstrasse cu Grisigenstrasse)

Coordonate GPS: 47.014260, 8.301935

Programul slujbelor:

Sâmbăta

19:30 - Vecernia

Duminica

09:30 - Utrenia

10:15 - Sfânta Liturghie

Programul actualizat al slujbelor pentru sărbătorile din timpul săptămânii este anunțat la biserică și actualizat pe site-ul parohiei:

www.biserica-luzern.ch

Așteptăm impresiile dumneavoastră și materialele pe care le doriți publicate în revistă prin e-mail: biserica.luzern@gmail.com

Dorim să mulțumim pe această cale tuturor celor care sprijină în mod constant Biserica și în mod special parohia noastră. Ajutorul benevol și susținerea dumneavoastră voluntară sunt o contribuție enormă pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea rugăciunilor comunitare care se săvârșesc. Nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă. Este păcat să ne privăm atât pe noi înșine cât și pe copiii noștri de un drept elementar: acela de a cunoaște și trăi autentic credința și spiritualitatea propriului neam.

Să binecuvinteze Dumnezeu toată jertfa făcută cu dragoste!

Ajutorul dumneavoastră pentru susținerea parohiei:

Rum. Orth. Kirchgemeinde

Zentralschweiz

Postfach 14219

6000 Luzern 14

IBAN: CH51 0077 8010 0658 2950 4